



MARIUS VIBÆK

* 10. Juni 1872 — † 19. Januar 1938.

I 1907 — altsaa for mere end 30 Aar siden — kom jeg i faglig Berøring med Direktør Vibæk, og siden da har jeg stadig haft Lejlighed til at samarbejde med ham paa Handelsundervisningens Omraade. Direktør — eller som han dengang var — Overlærer Vibæk — var da i Begyndelsen af Trediverne, jeg i Slutningen af Tyverne. Dette Samarbejde, der til visse Tider har været meget snævert, til andre Tider mere løst, har strakt sig fra den almindelige Aftenskole over den et- og toaarige Handelsdagsskole til Handelshøjskolens Aftenforelæsninger og endelig siden 1924 til det, vi nu forstaar ved Den handelsvidenskabelige Lærestalt.

Direktør Vibæk yndede ikke store Ord og stærke Udtryk, men jeg erindrer, at han i en Omtale af den i 1928 afdøde Direktør for Handelsskoleundervisningen, Dr. H. L. Møller, med hvem han havde haft et Samarbejde i næsten en Menneskealder, kaldte ham en Høvdingeskikkelse. Paa lignende Maade saa vi, der i de unge Aar kom til at arbejde med og under Direktør Vibæk, paa ham, Lederen, der satte Maalet og angav Retningen og selv gik i Spidsen, myndig og stærk baade i Medgang og Modgang. Selv om vi senere — som Direktør Vibæk ogsaa sagde om sit Forhold til Dr. Møller — paa mange Maader saa meget forskelligt paa visse Ting, saa er det dog dette Indtryk



MARIUS VIBÆK

* 10. Juni 1872 — † 19. Januar 1938.

I 1907 — altsaa for mere end 30 Aar siden — kom jeg i faglig Berøring med Direktør Vibæk, og siden da har jeg stadig haft Lejlighed til at samarbejde med ham paa Handelsundervisningens Omraade. Direktør — eller som han dengang var — Overlærer Vibæk — var da i Begyndelsen af Trediverne, jeg i Slutningen af Tyverne. Dette Samarbejde, der til visse Tider har været meget snævert, til andre Tider mere løst, har strakt sig fra den almindelige Aftenskole over den et- og toaarige Handelsdagsskole til Handelshøjskolens Aftenforelæsninger og endelig siden 1924 til det, vi nu forstaar ved Den handelsvidenskabelige Lærestalt.

Direktør Vibæk yndede ikke store Ord og stærke Udtryk, men jeg erindrer, at han i en Omtale af den i 1928 afdøde Direktør for Handelsskoleundervisningen, Dr. H. L. Møller, med hvem han havde haft et Samarbejde i næsten en Menneskealder, kaldte ham en Høvdingeskikkelse. Paa lignende Maade saa vi, der i de unge Aar kom til at arbejde med og under Direktør Vibæk, paa ham, Lederen, der satte Maalet og angav Retningen og selv gik i Spidsen, myndig og stærk baade i Medgang og Modgang. Selv om vi senere — som Direktør Vibæk ogsaa sagde om sit Forhold til Dr. Møller — paa mange Maader saa meget forskelligt paa visse Ting, saa er det dog dette Indtryk

fra de unge Aar, der bliver staaende, naar vi — hans Medarbejdere gennem de mange Aar — tænker paa ham, nu da han er borte, og Samarbejdet uigenkaldeligt brudt.

De Egenskaber, der i hine Aar og senere saa ubestridt og i saa stærk en Grad anviste Direktør Vibæk Pladsen som Lederen i de vanskelige og kampfyldte Perioder, naar store og vigtige Sager dukkede op, var vel først og fremmest hans Initiativ, hans Evne og Vilje til at sætte nye Maal og til at sætte hele sin usædvanlige Arbejdskraft ind paa at naa dem. Naar Striden var varmest, og Modstanden størst, følte vi en Tryghed ved at følge denne Mand, ikke blot fordi hans Maal ogsaa var vore Maal, men tillige fordi vi havde den mest ubetingede Tillid til, at hans Kraft og hans ubøjelige Vilje tilsidst vilde sejre. Han var en kampglad Mand, og hans Hug faldt tungt paa Modstanderne, ofte maaske for tungt, men han var ogsaa klar til at tage de Saar, som Kampen tilføjede ham selv.

Da Direktør Vibæk fyldte 60 Aar, og der fra mange forskellige Sider blev bragt ham Hyldest og Tak for hans Gerning, tilfaldt det mig at bringe ham en Hilsen fra hans Medarbejdere ved denne Læreanstalt, der — som jeg udtrykte det — var hans yngste og derfor ogsaa hans kæreste Barn. Det var det dengang, og det blev det i Aarene siden. Men før nogen overhovedet havde tænkt paa denne Læreanstalt, gjorde han et saare betydningsfuldt og meget stort Arbejde, ikke blot inden for det mere snævre Omraade, som Købmandsskolen og dens mange faglige Afdelinger efterhaanden udgjorde, men ogsaa for Handelsskoleundervisningen i hele vort Land.

Medens de almindelige Handelsaftenskoler, der var opstaaet paa Handelsstandens eget Initiativ allerede for 50—60 Aar siden, havde faaet et fælles Præg over deres Undervisning, ikke mindst paa Grund af den snævre Forbindelse med Købmændene, der ejede dem og som i Fællesskab med Lærerne havde faaet udarbejdet en Fællesplan for Provinshandelsforeningernes Skoler og deres Eksaminer, saa var der i Tidens Løb opstaaet en Række Dagskoler, der var meget forskellige, bl. a. fordi de for en stor Dels Vedkommende var i privat Eje. Omkring den Tid, da jeg begyndte at virke ved Købmandsskolen, opstod ganske naturligt det Ønske at faa fastsat fælles Krav til Undervisning og Eksamen ved disse Skoler, der var spredt over hele Landet, og som Staten var interesseret i, fordi den ydede dem en vis Understøttelse. Der blev da i 1911 nedsat en Kommission til at fremkomme med Forslag til Ordning af denne Sag. I Kommissionen sad som en af Repræsentanterne for Købmandsskolen Overlærer Vibæk. Uden Forringelse af de øvrige Herrer maa det siges, at det var Overlærer Vibæk, der trak de store

Linier op for den fremtidige Ordning af disse Skoler, og det er interessant at se, at den samme Interesse for en fast Organisation og de samme Krav til Ensartethed og til en systematisk opbygget Undervisningsplan med derpaa hvilende Eksamensordning, som Direktør Vibæk bevarede til det sidste, allerede dengang var hans ledende Tanke, saaledes som det fremgaar af hans Artikler og andre Indlæg paa Møder og i Fagblade angaaende denne Sag.

I den samme Periode realiserede han en anden Tanke, ikke uden Modstand og skarpe Angreb fra visse Sider, nemlig Dannelsen af en fælles Handelsskoleforening for hele Landet. Ogsaa her træffer vi et af de Principper, der blev ledende for Direktør Vibæk hele Livet igennem, idet han nemlig meget stærkt gik ind for den Opfattelse, at Foreningens første Formaal skulde være at arbejde for et Samvirke mellem praktiske Købmænd og Lærere, saaledes som han selv gav det Udtryk i følgende Ord: »Skal Handelsskolen ikke drukne i Teori, maa Handelsskolelæreren ty til den praktiske Købmand, og denne maa altid være til Tjeneste med enhver Oplysning, der kan bidrage til, at Undervisningen bliver saa nær op ad Praksis til som muligt«, og det skyldes sikkert hans Indflydelse og klare Opfattelse af Situationen, som den nu engang forelaa, at en større Provinskøbmand blev Foreningens første Formand. Som Sekretær i Foreningen udførte Direktør Vibæk et meget stort Arbejde, ligesom han i de første Aar skabte og redigerede dens Medlemsblad, og, naar det kneb med Stof, selv fremkaldte eller skrev en væsentlig Del af det.

I disse Aar, hvor Direktør Vibæk som Overlærer betragtede sig som et Medlem af Lærerstaben, gjorde han paa mange Maader, trods det uhyre Arbejde, der iøvrigt hvilede paa ham, et stort Arbejde for sine Kolleger. I 1913—14 fik han under stort Besvær, bl. a. fordi der gik Politik i denne Sag som ogsaa i Ordningen af Dagskolernes Forhold, stiftet »De statsunderstøttede Handelsskolers Pensionskasse«, hvis Formand han var i mange Aar, og som har skabt en økonomisk set betryggende Alderdom for mange af de daværende Kolleger.

I Aarene, der fulgte, optog Tanken om en for Detailhandelens unge Mennesker særlig indrettet Undervisning Vibæk i meget høj Grad. Tanken mødte i første Omgang stor Modstand, navnlig fra Provinsen, der ikke vilde slippe den faste Ramme for Undervisningen, der var lagt i en Tid, hvor »Købmanden«, der drev den gamle »blandede Købmandsforretning«, var baade Detaillist og Grossist, og Lærlingene i Praksis fik Uddannelse paa begge Omraader. Man vilde ikke se den Kendsgerning i Øjnene, at Udviklingen havde medført, at man ogsaa i Provinsen havde faaet en særlig og talrig Detailhandlerstand og sær-

lige Grossistfirmaer. I København havde vi jo længe kendt disse Forhold, og paa Købmandsskolen havde vi forstaaet, at det rent pædagogisk set var overordentlig uheldigt, at Kontorlærlinge og Butikslærlinge fik den samme Uddannelse, der væsentligt var lagt an paa Kontorlærlingene, og at begge disse Lærlingetyper tilmed var blandet mellem hinanden i de samme Klasser. Butikslærlingene kunde under disse Forhold kun vanskeligt følge med, dels fordi de væsentlig kom fra den almindelige Barneskole, medens Kontorlærlingene nu mere og mere kom fra Mellemskolen og ofte tillige havde Realeksamen, dels fordi Kontorlærlingene havde en stor Støtte for den teoretiske Undervisning i deres daglige Arbejde, medens Butikslærlingene ganske maatte savne denne meget betydningsfulde Støtte. I København begyndte ogsaa de meget talstærke Detailhandlerprincipaler at forlange en særlig Undervisning for *deres* Lærlinge, afpasset efter *deres* Krav til en god Lærlingeuddannelse.

Da alle Aftenskoler ifølge Handelsskoleloven af 1920 for Fremtiden skulde undervise efter fælles Regler, og Eleverne tage den samme Eksamen, blev Spørgsmaalet brændende, og der opstod da ganske naturligt et stort Røre om Spørgsmaalet¹⁾. Her gjorde Direktør Vibæk som allerede nævnt en mægtig Indsats for Delingen af Undervisningen i Butiksklasser og Kontorklasser, og han fik kraftig Støtte fra sine Medarbejdere ved Købmandsskolen, medens han mødte meget stærk Modstand selv fra dygtige og anerkendte ældre Lærere og Forstandere i Provinsen, tildels ogsaa fra Provinsens skoleinteresserede Købmænd. Nu, da disse Tanker forlængst er realiserede og udbyggede, synes man i nogen Grad tilbøjelig til at glemme Direktør Vibæks sejge og udholdende Kamp for disse Principper, men for os, der som hans Medarbejdere og Meningsfæller, under hans Førerskab og paa hans Initiativ var med i Striden, staar dette Arbejde som hans mest betydningsfulde Indsats i Arbejdet for den danske Lærlingeuddannelses Tilpasning til nye Forhold.

Allerede paa et tidligt Tidspunkt havde der hos Købmandsskolens Ledelse været et Ønske om, at der kunde findes en Form for en Undervisning under friere Former, og som gik ud over, hvad man ellers gav sig af med i den almindelige Undervisning. Man forsøgte da at arrangere Forelæsninger af dygtige Fagmænd uden for Skolens Lærerstand og om enkelte specielle Emner, der skulde kunne interessere praktiske Forretningsfolk, som allerede havde skabt sig en mere selv-

¹⁾ Allerede under Lovens Behandling i Rigsdagen var Spørgsmaalet om en særlig Uddannelse for Detailhandelens Lærlinge blevet rejst og var Genstand for ivrig Diskussion paa Danmarks Handelsskoleforenings Aarsmøde i Aarhus 1920.

stændig Stilling i Erhvervslivet. Forsøgene lykkedes imidlertid ikke, og Sagen laa stille i flere Aar.

Een var der dog, som ikke havde opgivet Tanken, og som syslede med den, naar Arbejdet med andre Sager tillod det, og det var Direktør Vibæk. I 1916 eller maaske i de første Maaneder af 1917 foretog han en Rejse til Stockholm for at sætte sig ind i Forholdene ved den derværende ældre og ansete Handelshøjskole, som arbejdede paa et lignende Grundlag som de tilsvarende tyske Lærestatter. At faa oprettet en Skole af samme Art med Dagundervisning, hvor Studentereksamen skulde være den normale Adgangsbetingelse, vovede han sikkert endnu ikke at tænke paa for Alvor, men han fik i Stockholm Lejlighed til at se den Maade, hvorunder en højere Undervisning, i overvejende Grad baseret paa Forelæsninger, blev drevet, og til at tale med ansete og dygtige Folk, der havde Erfaring paa dette Omraade. Tillige medbragte han derfra en Fortegnelse over Litteratur, som man dengang i Stockholm ansaa for den bedste. Det vigtigste af denne Litteratur blev anskaffet og gik ind i Købmandsskolens almindelige Bibliotek som den første spæde Begyndelse til vort nuværende Handelsvidenskabelige Bibliotek, og de anskaffede Bøger blev i høj Grad til Nytte for de Lærere, der — som f. Eks. jeg — selv maatte skaffe sig den videregaaende Uddannelse, der vilde blive krævet af os ved den nye Højskole.

I det første Semester var der Forelæsninger over Nationaløkonomi, Samfundskundskab og Handelsret samt Bogføring og Revision. Disse Forelæsninger var besøgt af saa mange som Lokalerne i Købmandsskolens Sidefløj mod Rosengaarden kunde rumme, d. v. s. 30—50 Deltagere. Der kunde i de følgende Semestre tillige holdes Studiekredse i Nationaløkonomi og Samfundslære, men Interessen for disse mere teoretiske Fag var — som Direktør Vibæk selv har udtrykt det — ganske forbigaaende, og baade Forelæsninger og Studiekredse maatte derfor ophøre. Men Vibæk havde en meget stor Interesse for disse Fag, og som sædvanlig, naar noget ikke lykkedes for ham i første Omgang, og mange troede, at nu havde han lagt Sagen til Side, saa ventede han blot paa en Lejlighed, der tillod at tage den op igen. Denne Lejlighed kom i 1920, da Studiet af Regnskabsvæsen var kommet saa vidt, at der kunde fastlægges en første Studieplan, som sigtede mod en Diplomprøve i dette Fag, og hertil knyttedes saa Nationaløkonomi og Handelsret som Bifag. I Bifagene blev Undervisningen drevet som Manuduktion, idet der naturligvis til de første Diplomprøver kun var faa Deltagere. Da alt dette var lykkeligt i Gang, prøvede Direktør Vibæk igen at gennemføre et planmæssigt og selvstændigt Stu-

dium i Nationaløkonomi, der ligeledes skulde føre til en Diplomprøve, men dette Forsøg lykkedes dog ikke og blev ikke senere taget op.

Jeg anfører dette for at belyse det Træk i Direktør Vibæks Væsen og Virkemaade sejgt at holde fast ved en Sag og trods Nederlag atter og atter at tage den op igen for saa i Reglen omsider at føre den igennem.

Det viste sig igennem Aarene, at denne Aften-Handelshøjskole havde faaet et fast Tag i det Publikum, den var beregnet for, unge Mænd med visse praktiske og teoretiske Forudsætninger; men ogsaa højere Funktionærer, Bankfuldmægtige, Kontorchefer, Revisorer etc. søgte visse Fag, der havde deres særlige Interesse. Det var en interesseret og lydhør Forsamling at holde Forelæsninger for, men nogen virkelig Plan i Studierne var det vanskeligt at opnaa, især paa Grund af de meget forskellige Forudsætninger, Deltagerne mødte med. Der kom dog flere Hovedfag til, som Bankvæsen og Forsikring, og Diplomprøven blev taget hvert Aar, men kun af ganske enkelte særligt interesserede. Forelæsningerne krævede et meget stort Arbejde af Lærerne, og dertil kom, at det var vanskeligt at fastholde Troen paa, at der engang virkelig vilde komme noget mere betydningsfuldt ud deraf. Men Direktør Vibæk var her som altid af Princip Optimist. I 1923 begyndte han Udgivelsen af den Række Skrifter, der nu er kendt under Navnet »Handelsvidenskabelige Skrifter«, og hvoraf flere har haft en ikke ringe Betydning baade for Undervisningen og for det praktiske Erhvervsliv. Allerede i disse første Aar begyndte Tanken om at skaffe Handelshøjskolen Professorer at beskæftige ham, og ogsaa Tanken herom fastholdt han i mange Aar og under mange Vanskeligheder, indtil den — sikkert til hans meget store Tilfredsstillelse og Glæde — som bekendt for nylig blev realiseret. Jeg tror, at det var under en Samtale om denne eller en lignende Plan, at jeg mente, at først vore Efterfølgere vilde se den realiseret, og at jeg fik det for ham karakteristiske Svar: »Ja, De er nu altid en stor Pessimist!« og derefter fulgte en meget optimistisk Udtalelse om en snarlig Løsning af det Spørgsmaal, som det nu drejede sig om, og om Handelshøjskolens Fremtid i det hele taget.

I 1924 fandt han saa Lejlighed til at realisere en Tanke, der længe havde beskæftiget ham, og som man uden Overdrivelse kan kalde hans Kongstanke, nemlig en Handelshøjskole med Dagundervisning og hovedsagelig med Studentereksamen som Grundlag, altsaa en højere Lærestanstalt for det praktiske Erhvervsliv, en virkelig Handelshøjskole, som man havde den i Sverige, i Tyskland og i mange andre Lande. Det var i videste Omfang *hans* Idé, og man kan vistnok med

Rette sige, at sjældent er en Idé blevet realiseret under vanskeligere Vilkaar, og meget sjældent er Virkeliggørelsen i saa høj Grad Resultatet af en enkelt Mands utrættelige Energi og faste Vilje i Forbindelse med en næsten utrolig Optimisme som her. Jeg kunde tænke mig, at Bestyrelsen for Foreningen til unge Handelsmænds Uddannelse, der netop i de Aar havde set selve Købmandsskolen udvikle sig med rivende Fart, har haft ikke faa Betæneligheder, vel væsentligt af økonomisk Art, der maatte overvindes, og jeg ved fra første Haand, at han fra den danske eller maaske rettere den københavnske Handelsstand, der jo er ret nøgternt indstillet, i det store og hele mødte en kold Skulder og undertiden fra visse Sider en ret kraftig Modstand mod den Tanke at uddanne unge Mennesker, der kom lige fra Skolen uden at være prøvet i det praktiske Liv, for højere Stillinger i Erhvervs-livet. Selv de Lærere, der havde virket ved Aftenafdelingen og haft megen Glæde af deres Arbejde med interesserede unge Mænd, der fra deres praktiske Gerning havde Erfaring for, hvor Skoen trykkede, og hvor de havde Mangler, der kunde afhjælpes ved teoretisk Uddannelse, havde mange Betæneligheder ved de nye Forhold, hvorunder de skulde virke.

Paa alle Indvendinger svarede Direktør Vibæk med disse to Spørgsmaal: Hvorfor skulde Handelsstanden være det eneste Erhverv, som ikke havde Brug for en højere Uddannelse, og hvorfor skulde Danmark være det eneste Land, hvor en saadan Uddannelse ikke fandtes?¹⁾

Da Planen for den udvidede Handelshøjskole med toaarigt Dagstudium var fremkommet, og Opfordring til Indmeldelse offentliggjort, spurgte jeg Direktør Vibæk, om han mente, at der vilde melde sig et tilstrækkeligt Antal Studerende til, at vi kunde begynde, som planlagt, den 1. September, og han besvarede dette Spørgsmaal med at sige, at han havde sin Bestyrelses Samtykke til at begynde, selv om der kun meldte sig *een* Studerende!

Dette Svar, der er saa karakteristisk for Direktør Vibæks kraftige Initiativ og stærke Optimisme, minder mig igen om en Ytring, der saa ofte kom fra ham, naar et nyt og vanskeligt Arbejde skulde planlægges: »Det gælder blot om at faa begyndt, saa gaar det nok!« Det gik jo i Reglen ogsaa, men ofte maatte den oprindelige Plan rigtignok efter kort Tids Forløb ændres i meget betydelig Grad, endda mere end een Gang, og dette krævede atter et meget betydeligt Arbejde baade af Direktør Vibæk og af hans Medarbejdere, der ofte først under Sagens Virkeliggørelse og Planens Udførelse i Praxis blev klare over mange

¹⁾ I Norge havde jo den i 1936 realiserede Plan om Oprettelsen af en Handelshøjskole i Bergen været drøftet lige siden Begyndelsen af Aarhundredet.

Vanskeligheder, som man i første Omgang slet ikke havde faaet Tid til rigtig at gennemtænke. Udviklingen gik ofte i et forrygende Tempo. Studieplaner blev udarbejdet og atter forladt, naar det viste sig, at de ikke svarede til det, man havde tænkt sig. Nye Fag kom til, og Rammerne for de ældre Fag udvidedes, Kravene til Lærerne voksede stærkt, og ikke alene jeg, men sikkert ogsaa mine Kolleger, har undertiden haft en meget ubehagelig Fornemmelse af, at man arbejdede lige paa Randen af sin Viden, og naar man saa mente, at man atter havde faaet en vis Margin og atter følte sig tryk, ja saa hed det ofte: »Ja, De er jo nok klar over, at nu maa De springe ind og tage fat paa det og det Omraade«, og saa maatte man til det igen, og hele Tiden med en bestemt Følelse af, at hvis vi ikke tilfredsstillede det praktiske Erhvervsliv, der især i Begyndelsen krævede at faa en ny og sikker Viden, der saa at sige med det samme kunde finde Anvendelse i det daglige Arbejde, saa vilde man tabe Interessen for vort Arbejde og dermed for Handelshøjskolen.

Kravet om, at de i Forelæsningerne omhandlede Emner skulde være af udpræget praktisk Karakter, og at Fremstillingen helst skulde give absolut og afgørende Besked om de omhandlede Problemer, maatte naturligvis bevirke, at et teoretisk Studium af mere abstrakt Karakter havde trange Kaar og ofte maatte udsættes til bedre Tider.

Dette Forhold har været mere vanskeligt at ordne paa en tilfredsstillende Maade, end de fleste har nogen Anelse om, og Samspeilet mellem Teori og Praksis har krævet en overmaade stor Kraftudfoldelse hos ham og paa hans Ansproging ogsaa hos hans Medarbejdere. Det var i hans sidste Leveaar sikkert hans Opfattelse, at Lærestalten havde vundet det praktiske Erhvervslivs Interesse og Tilslutning i stigende Grad, og vi maa haabe, at Fremtiden maa bekræfte hans Haab om og hans Tro paa et stadigt voksende Samarbejde med det praktiske Erhvervsliv og paa en Anerkendelse fra dettes Side af, at Lærestaltens Arbejde betyder en virkelig betydningsfuld Indsats for de frie Erhvervs og dermed for hele vort Lands Fremgang og Lykke.

Navnlig i Aarene 1929—1930 udfoldede Direktør Vibæk en Virksomhed og gjorde et Arbejde, som for dem, der havde nær Berøring dermed, staar som en ganske ubegribelig Præstation fra et enkelt Menneskes Side. Foruden det Arbejde, som Købmandsskolen og Lærestalten krævede af ham i en Tid, hvor dette Arbejde var i rivende Udvikling, blev der lagt Beslag paa ham ved Planlægning og Opførelse af den nye Tilbygning paa Julius Thomsensplads med Overførelse af Handelshøjskolens Aftenafdeling hertil. I 1930 faldt endvidere 50 Aarsdagen for Stiftelsen af Foreningen til unge Handels-

mænds Uddannelse, som krævede et stort Arbejde af ham, ikke mindst med Udarbejdelsen af Foreningens Festskrift paa ca. 200 store Sider. I 1929 udsendte han tillige sin ret omfangsrige Bog om den unge Tietgen, der i høj Grad hvilede paa utrykte Kilder og Arkivstudier. Det var tydeligt for hans nærmeste Medarbejdere, at disse Aars umaadelige Arbejde havde taget stærkt paa ham, og denne strenge Periode har vel været medvirkende til den Depression, der i Begyndelsen af Aaret 1934 gjorde ham uarbejdsdygtig for et Tidsrum af et Aar og tvang ham til stor Forsigtighed i et halvt Aarstid derudover. Han har sikkert i denne lange Tid med sin sædvanlige Energi kæmpet for at bevare Viljen til at leve og til at komme sig, og at det var lykkedes ham, har den efterfølgende Tid bevist, indtil en pludselig opstaaet Sygdom og en uventet Død for stedse afbrød hans Arbejde. Den handelsvidenskabelige Lærestanstalt krævede vel nok den største Indsats af Arbejde og Energi, som Marius Vibæk har lagt i de mange Krav, der for ham tog Form af en uafviselig Pligt, og ikke blot vi, hans Medarbejdere, men ganske sikkert ogsaa mange af det praktiske Erhvervslivs yngre og ældre Arbejdere og Ledere maa haabe, at Fremtiden i stærkere og stærkere Grad maa erkende Rigtigheden i hans Tanke og Betydningen af dens videre Genneførelse.

Den Sammenslutning af nuværende og forhenværende Studerende ved Den handelsvidenskabelige Lærestanstalt, der staar som Udgiver af dette Tidsskrift, kunde glæde sig ved Direktør Vibæks stærke og stadig Interesse. Han deltog i den Raadslagning, der fandt Sted en Aften i 1920, med Henblik paa Stiftelsen af »Handelsvidenskabelig Studiekлуб« mellem de to daværende Studerende, Konsulent Ivar Dokken og Prokurist L. Mathe og Forfatteren af denne Artikel; han støttede os ved mange Lejligheder og viste os megen Tillid, ikke mindst da vi planlagde Udvidelsen af vore »Meddelelser« til »Handelsvidenskabeligt Tidsskrift«, og den sidste Gang jeg saa ham i Live, et Par Dage før Jul, udtrykte han sin store Glæde over, at Studiekлубbens Bestyrelse, stærkt tilskyndet af yngre Medlemmer, havde besluttet at oprette Studiekredse for Diplomtagere, hvor disse kunde faa Lejlighed til fortsatte og selvstændige Studier inden for deres forskellige Fag. Disse hans sidste Ord til mig maa da ogsaa være den sidste Hilsen til Studiekлубbens Medlemmer fra deres første og eneste Æresmedlem.

Hans Chr. Riis.